

Hoofdstuk 2

Corine Dorland

Het is fijn dat Corine Dorland een goed geheugen heeft. Onze afspraak, op een stralende woensdag in mei, bleek uit de digitale familie-agenda verwijderd. Dat zit zo, legt manlief Danny Stam uit, onderwijl 'pielend' op zijn laptop in de ruime leefkeuken: 'Ik zag je naam staan. Maar ik had helemaal geen interviewafspraken met je. Dacht dat het verkeerd ingevoerd was, een afspraak van een paar jaar geleden of zo. Dus heb ik hem er vorige week uit gegooid. Ik heb er geen moment aan gedacht dat Corine en jij...'

Het is niet eens zo'n onlogische gedachte. Corine wordt niet meer zo vaak naar haar wielerverleden gevraagd, en er zeker niet over geïnterviewd. Die tijd ligt achter haar. Hoewel ze getrouwd is met een ex-renner die nu ploegleider is, moeder is van twee BMX'ende kinderen, werkt bij een fabrikant en leverancier van fietskleding en -tassen (AGU) en zelf nog geregeld in het zadel zit, gaan er dagen, weken en zelfs maanden

Foto: Leon van Bon / Joris Knapen

Foto: Leon van Ben / Jois Krappen

thuis. In het mountainbiken was het supergezellig, was het gewoon altijd feest. Dat had je op de weg toch minder.'

De zoete herinneringen deden zijn liefde voor het mountainbiken dan ook geenszins doven. Nu nog zegt Tankink eigenlijk altijd een mountainbiker te zijn gebleven. Dat merken zijn wegcollega's ook op trainingskamp. 'Ik zocht altijd nog wel ergens een grindweggetje op. Dan zei ik tegen de ploegleiding dat ik er de weg kende, dat het een mooi pad was... Mooi man. Een paar vonden het leuk, maar veel anderen zaten dan enorm te zeiken. Ik weet nog wel die keer dat we met de fiets op ons nek door een beek moesten, al die gasten even lekker uit hun comfortzone. Robert Gesink en Paul Martens klagen, joh. De dynamiek die je dan in een groep krijgt, dat is hartstikke leuk. En 's avonds aan tafel heeft iedereen wel een verhaal te vertellen.'

Zelf koos hij ook het avontuur. 'Op trainingskamp ging ik altijd minstens één dag alleen op pad. Dan nam ik de weggetjes waarvan niemand wist waar ze eindigden en of ik er met mijn racefiets wel of niet door kon. Dat was echt de mountainbiker in mij, die het avontuur zocht. En kon ik een keer een dag kiezen tussen trainen op de mountainbike of de wegfiets, dan koos ik standaard voor de mountainbike. Omdat het gewoon lekkerder was. Hup, het bos in. Geen last van het verkeer, je hoeft nauwelijks ergens rekening mee te houden, er zijn geen stoplichten, maar wel altijd rust en een mooie natuur. Dat is toch heerlijk! Thuis in Rekem kan ik zo, als ik langs het huis rijdt, de weilanden in zonder het asfalt te raken. Dat vind ik machtig.'

Foto: Leon van Ben / Jois Krappen

Trophy wordt gewerkt. En ook voor een lange vakantie op de Filipijnen, mét de mountainbike, worden de plannen gesmeed en listen verzonnen. In de achtertuin van hun ruime woning en fysiotherapiepraktijk hebben Erik en zijn Ilse al een test gedaan of ze hun mountainbikes met een 'sling' aan elkaar kunnen 'knopen'. 'Zodat ik op de zwaardere stukken net wat meer moet trappen en Ilse het wat makkelijker krijgt.'

Aan de keukentafel in Hedel pakken we de draad zo weer op. We hebben elkaar een paar jaartjes niet gesproken, maar daarvoor heb ik Erik in de loop der jaren tientallen, misschien wel honderden keren getroffen. Aan de meet, als renner of als ploegleider. Bij persconferenties, in hotellobby's. Dekker was de man van de makkelijke quotes en de gulle lach. Al waren er ook momenten dat het wat stroever liep, dat hij meer had willen zeggen dan hij kon.

Erik Dekkers loopbaan in het wielrijden loopt zo'n beetje parallel met de mijne in de sportjournalistiek. Als tiener al ging ik in 1987, net iets ouder dan Dekker, naar het WK voor junioren in Bergamo. Het toenmalige KNWU Bulletin wilde daar wel een verslag van. Na de successen van met name Marcel Beumer op de baan volgde met de wegwedstrijd voor junioren een spetterend sluitstuk in de straten van Bergamo.

Op het slopende klinker- en klimparkoers werd Erik Dekker, net zestien en de jongste deelnemer nota bene, tweede. Achter Pavel Tonkov. 'Verrek, joh. Was jij daarbij? Dat kan ik me echt niet meer herinneren. Dat was wel een memorabele trip, ja.

Hoofdstuk 9

Anna van der Breggen

Het geeft haar altijd een gevoel van vrijheid. 'Een vakantiegevoel misschien zelf wel.' Als Anna van der Breggen meedoet aan een mountainbikewedstrijd voelt ze natuurlijk ook wel druk en spanning, doet ze haar uiterste best. Maar, misschien omdat al die mensen om haar heen dan zo aardig zijn, het is allemaal toch net even wat relaxter dan tussen de wielen in het peloton op de weg. 'Dat is toch mijn baan natuurlijk, mountainbiken is meer een hobby.'

Ze heeft er even over na moeten denken of ze mee wilde werken aan dit boek. Want een echte mountainbikester, dat wil Anna van der Breggen zich toch eigenlijk ook weer niet noemen. 'Dan moet je bij Anne Tauber en Anne Terpstra zijn.' Maar goed, ze is wel Neerlands ambassadrice van de wielersport, waartoe ook het mountainbiken behoort. En de laatste jaren, als ze opstapt voor een marathon als de Cape Epic of

Foto: Leon van Bon / Joris Knapen